**Ankenævnet for Forsikring**

922/13

Den 28. august 2013 blev i sag nr. 83.702:

xxxxxxxx xxxxx
xxxxxxxxxxxxx xxx xxxxxx
xxxx xxxxxxxxx x

mod

Europæiske Rejseforsikring A/S
Frederiksberg Alle 3
1790 København V

afsagt

k e n d e l s e :

---

Forsikringstageren har haft rejseforsikring i Europæiske Rejseforsikring A/S. Han klager ved sin repræsentant over selskabets erstatningsgodtgørelse vedrørende et anmeldt ulykkestilfælde den 2/1 1989.

Af klagebrev af 13/12 2012 til nævnet fremgår:

> "Retshjælpens klient, … [klageren], har anmodet Retshjælpen om at formulere en klage over Europæiske Rejseforsikring (EF) i forbindelse med en skadessag fra 1989, hvor EF aldrig har redegjort for udregningen af erstatningsudmålingen af 18. marts 1999 (bilag …) trods opfordret hertil bl.a. ved skrivelser fra … Retshjælp af hhv. 4. november 2010 samt en rykker med samme skrivelse af 9. marts 2012 (bilag …).
>
> I sagen har EF udbetalt hhv. overfaldserstatning samt ulykkeserstatning beregnet ud fra en méngrad på 15%.
>
> Det er imidlertid vores klients opfattelse, at EF i sin erstatningsreviderede erstatningsudmåling af 18. marts 1999 anerkendte en méngrad højere end de oprindelige 15 %. EF har dog som nævnt aldrig redegjort for beregningen af denne erstatningsudmåling og har senest ved skrivelse af 22. marts 2012 afvist at redegøre herfor.
>
> Da Arbejdsskadestyrelsen jf. skrivelse af 21. november 2012 (bilag …) ikke har kompetence til at behandle dette spørgsmål, er nærværende klage nødvendig.
>
> Det er efter vores klients opfattelse helt afgørende for størrelsen af den samlede erstatningsudbetaling, at ankenævnet vurderer, hvorvidt EF under sagsforløbet har beregnet erstatningsudmålingen korrekt efter den dagældende erstatningsansvarslov, herunder ved anvendelse af en korrekt fastsat méngrad.

Under nærværende klagesag ønsker vores klient således, at EF oplyser, hvorledes erstatningsopgørelsen af 18. marts 1999 er udregnet."

Heroverfor har selskabets advokat i brev af 11/2 2013 til nævnet anført:

"**Indledningsvis**
Indledningsvis bemærkes, at selskabet v/undertegnede i denne sag har taget det usædvanlige skridt at skrive til Københavns Retshjælp, at retshjælpen efter selskabets opfattelse bistår klager med en adfærd, der efterhånden kunne minde om chikane.

Selskabet har forståelse for, at det er retshjælpens opgave at bistå borgere i tvister, men det kan - efter selskabets opfattelse - ikke være retshjælpens opgave at bistå klager til at indgive endnu en klage i en sag, der udspringer af en skade indtrådt for ca. 24 år siden (i 1989). Det gælder særligt, når tvister udspringende af skaden har været forelagt Ankenævnet og domstolene af flere omfange.

Det gøres derfor af selskabet gældende, at ankenævnet skal afvise klagen allerede med henvisning til § 2, stk. 5 i nævnets vedtægter, jf. nærmere nedenfor.

For så vidt angår forelæggelserne for Ankenævnet henleder jeg opmærksomheden på Ankenævnets kendelser af 30. november 1998 (AK47.803) og af 15. november 1999 (AK 49.330), der begge vedrører samme klager og udspringer af samme sagsforløb.

Endvidere har spørgsmålet om beregning af erhvervsevnetabserstatning under den tegnede rejseforsikring i anledning af skaden fra 1989 været forelagt domstolene, og er blevet afgjort ved Københavns Byrets dom af 24. oktober 2001, der blev stadfæstet ved Østre Landsrets dom af 2. september 2002

**Sagsfremstilling**
Ved brev af 9. september 2010 angav … Retshjælp på vegne klager, at man fortsat afventede en 'endelig fastsættelse af méngraden af Arbejdsskadestyrelsen'. Man anmodede endvidere om en bekræftelse af et eventuelt krav på yderligere godtgørelse/erstatning for, at varigt mén ikke var forældet.

Selskabet afviste en genoptagelse af sagen ved brev af 8. februar 2011 og angav, at méngraden ved Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 17. november 1998 var fastsat bindende med virkning for klager (og for selskabet). Det blev herudover anført, at et eventuelt krav på yderligere méngodtgørelse var helt åbenbart forældet efter FAL § 29.

Efter yderligere skriftveksling udtog … Retshjælp på vegne klager stævning den 17. juni 2011. Det blev her gjort gældende, at selskabet var forpligtet til at udbetale erstatning, idet der *'ikke er taget endegyldigt højde for erstatningsspørgsmålet vedrørende varigt men, samt erhvervsevnetab samt de øvrige poster, der ikke er taget stilling til tidligere'.*

Selskabet indgav svarskrift ved … Byret den 10. august 2011 og gjorde gældende, at påstanden var uegnet til domstolenes påkendelse, og at méngraden i overensstemmelse med forsikringsbetingelsernes pkt. 3, stk. 4 var fastsat til 15 % af Arbejdsskadestyrelsen med bindende virkning for parterne (i 1998!). Det blev herudover gjort gældende, at klagers mulige krav herudover var fuldstændig usubstantieret og i øvrigt forældet.

3. 83.702

Ved afgørelse af 9. februar 2012 afviste … Byret - efter gentagne fristforlængelser til klager - sagen og tilkendte selskabet (samt klagers tidligere advokat, der også var medindstævnt under sagen) kr. 2.460,00 i sagsomkostninger.

Afgørelsen forsøgtes af klager indbragt for Østre Landsret, der imidlertid afviste kære med henvisning til, at Procesbevillingsnævnets tilladelse ikke forelå, da klager ikke havde indgået kæreskrift. En klage til Procesbevillingsnævnet blev også afvist.

Klager udtog herefter på ny stævning mod selskabet (denne gang uden Retshjælpens bistand) ved stævning modtaget i … Byret den 2. marts 2012. … Byret meddelte ved retsbog af 24. april 2012, at stævningen var så uklar, at den ikke var egnet til påkendelse, ligesom der blev meddelt klager advokatpålæg.

Sagen blev udsat ad flere omgange, herunder på begæring af … Retshjælp med anmodning om udsættelse på ansøgning om fri proces, hvorefter retten ved afgørelse af 13. juli 2012 også afviste den nye sag og pålagde klager at betale kr. 1.000,00 i sagsomkostninger til selskabet. Selskabet har i den efterfølgende periode forgæves forsøgt at inddrive disse og de tidligere tilkendte sagsomkostninger fra klager.

**Selskabets stillingtagen:**
Som det fremgår, er der tale om en sag, som strækker sig over efterhånden snart 24 år, og hvor klager nu ad tre omgange har haft indbragt forskellige søgsmål for domstolene, hvor selskabet enten er blevet frikendt eller også er søgsmålet blevet afvist. Endvidere er der tale om tredje indbringelse af spørgsmål i anledning af skaden fra 1989 for Ankenævnet for Forsikring i løbet af en periode på intet mindre end 15 år.

Selskabet udbetalte - som angivet - erstatning svarende til en méngrad på 15% i h.t. rejseforsikringens ulykkesdækning. Denne erstatningsudbetaling var i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens vurdering af méngraden fra 1998.

I henhold til de for forsikringen gældende betingelser var Arbejdsskadestyrelsens vurdering af méngraden bindende for begge parter, jf. herved bl.a. Højesterets dom U2011.92H. Ud over, at det efter selskabets opfattelse er helt åbenbart, at et eventuelt krav (uanset af hvilken karakter) er forældet efter FAL § 29, så er det endvidere helt åbenbart, at klager er bundet af den af Arbejdsskadestyrelsen i 1998 fastsatte méngrad til 15%, jf. forsikringsbetingelsernes pkt. 3, stk. 4, hvorefter Sikringsstyrelsen (nu Arbejdsskadestyrelsen) med bindende virkning for parterne fastsatte méngraden.

Der er i sagen på intet tidspunkt fremkommet nye lægelige oplysninger, som kan afsvække denne vurdering, og det forhold, at klager og Retshjælpen bliver ved med at angive, at selskabet ikke skulle have redegjort for grundlaget for betaling af erstatningen, konstituerer ikke et genoptagelsesgrundlag.

Herudover er det selskabets opfattelse, at Ankenævnet må afvise klagen med henvisning til Ankenævnets vedtægter, § 2 stk. 5, hvorefter nævnet ikke kan behandle sager, som er afgjort ved dom. Som det fremgår ovenfor, har … Retshjælp på vegne klager så sent som i 2011 stævnet selskabet ved … Byret, hvilket søgsmål blev afvist af byretten.

Kopi af dette brev tilgår … Retshjælp, og jeg skal venligst anmode Ankenævnet om indledningsvis at træffe afgørelse om, hvorvidt nævnet anser sagen for omfattet af vedtægternes § 2, stk. 5."

4. 83.702

Nævnet har fået forelagt de bilag, parterne har fremlagt.

Nævnet udtaler:
Efter sin gennemgang af sagen finder nævnet ikke grundlag for at kritisere, at selskabet har afvist at genoptage sagen med henvisning til, at et eventuelt yderligere krav er forældet, jf. forsikringsaftaleloven § 29.

Det, som klagerens repræsentant i øvrigt har anført, findes ikke at kunne føre til et andet resultat.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

---

Klageren får ikke medhold.

Poul Sørensen

udskriften bekræftes

Kim Sparlund